

Cvetje s polja modroslovskega.

(Spisal dr. Fr. L.)

(Dalje).

II. Dolžnosti do samega sebe.

Skoro čudno se utegne komu zdeti, da govorimo o dolžnostih do samega sebe. Kako bi namreč bili sami sebi kaj dolžni? Kako bi mogli sami sebi kaj dati? Ako hočem kaj dati, moram imeti; ako pa že sam imam, ni treba, da bi si dajal, ali prejel.

Vendar pa imamo v isuni dolžnosti sami do sebe in sicer zato, ker se zavedamo sami sebe in smo — dejal bi — dvojni: nesamo mislimo, govorimo in delamo, ampak mislimo o sebi in delamo za sebe.

Dobro se zavedam, da sem prav tako jaz del ali ud družbe, kakor je

vsakateri drugi. Ta zavest je podlaga dolžnostij, katere imamo sami do sebe.

Nadalje se zavedamo, da imamo neki namen. Ta namen dosežamo tedaj, ako rabimo potrebne pomočke. Zato moramo pomočke prav izbirati in vsega se varovati, kar bi nas odvrčalo od namena. Iz tega pa izvirajo dolž-

nosti, t. j.: kar se nas tiče, ne smemo delati, kakor bi se nam ljubilo, temveč samo tako, da dosežamo s tem delovanjem svoj namen, čim dalje večjo popolnost. — Sicer pa nas priganja že narava sama, da delamo za svojo

srečo. Kar nam je ugodno, to nas mika in vleče samo ob sebi. Zdi se potem takem, da se ni treba še posebej zavedati dolžnostij do samega sebe, ker jih dopolnjujemo po naravnem nagonu. Toda to ni tako. Naš nagoni nas ne vabijo vselej na tisto stran, ki bi nam bila v pravo srečo, ampak včasih prav nasprotno. Nagon nas vleče tje, kjer ravno sedaj vidimo kako prijetnost; je-li tista za nas v resnici in

stalno ugodna, tega nam nagon ne pové. Nagon torej ne more človeka voditi v vseh razmerah. Tudi k takim predmetom nas priganja včasih prevarjeni nagon, ki so nam v kvar in niso dobri. Zaradi tega moramo ravnati sami proti sebi po določenih pravilih in zakonih, ti pa nam nalagajo dolžnosti.

Sitna Micika. (Slikal D. M.)